

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 14Cb/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3823200246
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Fedor
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2023:3823200246.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom Mgr. Štefanom Fedorom v spore žalobcu: BFF Central Europe s.r.o., IČO: 44 414 315, so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava, právne zastúpený Mgr. Tomášom Čentéšom, PhD., advokátom so sídlom Stará A. XX, XXX XX B., proti žalovanému: Nemocnica s poliklinikou Prievidza so sídlom v Bojniciach, IČO: 17 335 795, so sídlom ul. Nemocničná 2, 972 01 Bojnice, o obnovu konania, takto

rozhodol:

I. Zamietá obnovu konania vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 18Cb/7/2020.

II. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 19.1.2023 sa žalobca domáhal, aby súd povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 18Csp/7/2020 a to výlučne v časti týkajúcej sa zamietnutej časti nároku žalobcu na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Žalobu odôvodnil tým, že pokiaľ ide o uplatnený nárok týkajúci sa paušálnej náhrady nákladov, žalobca bol vo vzťahu k nemu len čiastočne úspešný, nakoľko právoplatným rozsudkom mu bol priznaný len nárok na zaplatenie 80,- EUR dokopy za všetky uplatnené pohľadávky, hoci sa žalobca domáhal zaplatenia nároku na paušálnu náhradu nákladov v celkovej sume 1.240,- EUR, čiže 40,- EUR zvlášť za každú riadne a včas neuhradenú faktúru (pohľadávku). Po právoplatnom skončení pôvodného súdneho konania však vyšli najavo také nové skutočnosti a žalobca je presvedčený, že tieto nové skutočnosti odôvodňujú podanie žaloby na obnovu konania. Dňa 20.10.2022 vyniesol Súdny dvor Európskej únie rozsudok vo veci vedenej pod sp.zn. C-585/20. V ňom uviedol, že: „Článok 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/ES zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách sa má vykladať v tom zmysle, že: „minimálna paušálna suma vo výške 40 EUR ako náhrada nákladov veriteľa na vymáhanie vzniknutých v dôsledku oneskorenej platby dlžníka je splatná za každú obchodnú transakciu nezaplatenú po termíne splatnosti a uvedenú na faktúre, vrátane prípadu, keď je táto faktúra spomedzi ďalších faktúr predmetom jednej administratívnej sťažnosti alebo žaloby“. Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týkal výkladu článku 2, článku 4 ods. 1, článku 6 a článku 7 ods. 2 a 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách (Ú. v. EÚ L 48, 2011, s. 1). Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou BFF Finance Iberia SAU (ide o sesterskú spoločnosť žalobcu, čiže slovenskej spoločnosti BFF Central Europe s.r.o.) na jednej strane a Gerencia regional de Salud de la Junta de Castilla y León (Regionálny úrad pre zdravotnú starostlivosť Castilla y León, Španielsko) na druhej strane, vo veci vymáhania pohľadávok spoločnosťou BFF od tohto úradu, ktoré zodpovedajú odplátam, ktoré sa mali zaplatiť za dodaný tovar a poskytnuté služby 21 podnikmi zdravotníckym zariadeniam podliehajúcim uvedenému úradu. Prejudiciálne konanie možno charakterizovať ako konanie, v ktorého rámci Súdny dvor Európskej únie zjednocuje rozhodovaciu činnosť vnútroštátnych súdov členských

štátov pri aplikácii a výklade práva Európskej únie. Toto konanie je založené na dialógu a spolupráci Súdneho dvora a vnútroštátnych súdov členských štátov. Ak teda Súdny dvor judikoval, že veriteľovi prislúcha nárok 40 EUR zvlášť za každú jednu faktúru, a to bez ohľadu na to, či si žalobca jednou žalobou uplatňuje nárok len z jednej faktúry alebo z 1000 faktúr, žalobca má za to, že v pôvodnom konaní dospel súd k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keď ustálil, že žalobcovi prislúcha 80 EUR dokopy za všetky žalované pohľadávky (faktúry). Žalobca na podporu svojho stanoviska poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 1.12.2022, sp.zn. C-370/2021. Zároveň uviedol, že právnu argumentáciu a právny názor Súdneho dvora Európskej únie prirodzene prevzal do svojho uznesenia sp.zn. 2Obdo/59/2021 zo dňa 30.11.2022 aj Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (dovolaťom v citovanej veci bol žalobca). K podmienkam na podanie žaloby na obnovu konania žalobca uviedol, že rozsudky Súdneho dvora Európskej únie, ktorými odôvodňuje svoj návrh boli vyhlásené dňa 20.10.2022, resp. dňa 1.12.2022. To znamená, že subjektívna trojmesačná prekluzívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania uplynie žalobcovi až dňa 20.1.2023 (vrátane). Pokiaľ ide o objektívnu trojročnú prekluzívnu lehodu, keďže pôvodné konanie bolo právoplatne skončené dňa 23.11.2021, je zrejmé, že ani táto prekluzívna lehota taktiež ešte neuplynula. Žaloba na obnovu konania bola teda podaná včas. K dôvodom obnovy žalobca uviedol, že ide o dôvod obnovy predovšetkým podľa ustanovenia § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku. To, že počas pôvodného konania ešte neboli Súdny dvorom Európskej únie vydané predmetné dva rozsudky totiž ešte neznamená, že právny stav, záväzný pre všeobecný súd Slovenskej republiky, nebol taký, o akom sa zmieňuje Súdny dvor Európskej únie vo svojich dvoch rozsudkoch. Žalobca mal teda už v čase vydania rozsudku všeobecného súdu Slovenskej republiky nárok na celú žalovanú sumu paušálnej náhrady nákladov, nie len na sumu 80 EUR. Žalobca uviedol, že pri tomto svojom právnom názore vychádza z tej kľúčovej skutočnosti, že rozsudky Súdneho dvora Európskej únie vo vzťahu k prejudiciálnym otázkam majú len deklaratórny charakter, nie konštitutívny. To znamená, že ak slovenský všeobecný súd rozhodol opačne, ako Súdny dvor Európskej únie v otázke paušálnej náhrady nákladov, tak slovenský všeobecný súd postupoval v rozpore s ustanovením § 217 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pretože nerozhodol na základe stavu, aký už vtedy bol. Žalobca však v tom čase bez svojej viny nevedel predložiť tieto dva rozsudky Súdneho dvora Európskej únie ako listinné dôkazy, aby vedel preukázať, že stav v čase vydania rozsudku bol taký, aký konštatuje vo svojich rozsudkoch Súdny dvor Európskej únie. Niet preto žiadnych pochybností o tom, že v čase vydania rozsudku č.k. 18Cb/7/2020-214 zo dňa 22.10.2021 zo strany Okresného súdu Prievidza, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.11.2021 a vykonateľnosť dňa 27.11.2021, bol právny stav taký, že žalobcovi prináležal celý nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, nie len nárok na 80 EUR. Avšak, žalobca bez svojej viny nemohol počas pôvodného konania označiť ako listinné dôkazy predmetné dva rozsudky Súdneho dvora Európskej únie, nakoľko ešte neboli v tom čase vydané zo strany Súdneho dvora Európskej únie. Žalobca podporne poukázal aj na dôvod obnovy podľa ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku.

2. Súd doručil žalobu žalovanému. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe sa po vecnej stránke stotožňuje s názorom Okresného súdu Prievidza uvedenom v napadnutom rozsudku. V danom prípade bolo zrejmé, že žalobca si svoju pohľadávku uplatnil jedným návrhom na vydanie platobného rozkazu na základe troch zmlúv o postúpení pohľadávok. Právo na zaplatenie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávok vzniká v zmysle § 369c Obchodného zákonníka omeškaním dlžníka. Nejde tak o sankciu za nezaplatenie každej faktúry, z ktorej si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie. Výška paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky je stanovená v sume 40 EUR a to bez ohľadu na dĺžku omeškania a je jednorazová. Žalovaný sa vo svojom vyjadrení sústredil na argumentáciu k samotnému nároku, ktorý bol predmetom pôvodnej žaloby, neuvádzal však žiadne dôvody k prípadnému spochybneniu existencie podmienok obnovy konania. Žalovaný poukázal na argumentáciu, ktorú použil súd v konaní vedenom pod sp.zn. 18Cb/7/2020.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že sa žalovaný mylí, ak tvrdí, že by žalobca mal vo vzťahu k nároku na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky preukazovať uplatňovanie si faktúry samostatným administratívnym úkonom. Povaha paušálnosti náhrady nákladov spočíva práve v tom, že je paušálna, čiže bez potreby preukazovať vykonanie akýchkoľvek úkonov alebo vznik nákladov. Žalobca poukázal aj na rozsudky Krajského súdu v Košiciach: sp.zn. 3Cob/181/2022 zo dňa 30.11.2022 a sp.zn. 3Cob/188/2022 zo dňa 30.11.2022, v ktorých sa už prejavil vplyv rozsudku Súdneho dvora Európskej únie sp.zn. C-585/20. Podľa žalobcu je preto nepochybné, že tak dovolací súd, ako aj niektoré odvolacie súdy už začínajú prispôsobovať svoju rozhodovaciu prax rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie. Jedinou súdnou autoritou oprávnenou

záväzne interpretovať smernice a nariadenia parlamentu Európskej únie a Rady Európskej únie je práve Súdny dvor Európskej únie.

4. Súd vo veci nariadil pojednávanie. Žalobca sa na pojednávaní nezúčastnil, bol prítomný jeho právny zástupca. Súd pojednával v neprítomnosti žalobcu. Strany zotrvali na svojich doterajších prednesoch

5. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie týmito listinami: spis Okresného súdu Prievidza sp.zn. 18Cb/7/2020, rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-585/20, rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-370/2021, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 20bdo 59/2021, rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Cob/188/2022–371, Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Cob/181/2022-363, vyjadrenie žalobcu k uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne vo veci sp.zn. 8Cob/44/2020, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 8Cob/44/2020-357.

6. Podľa § 397 Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP) proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

7. Podľa § 400 CSP žalobu na obnovu konania môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

8. Podľa § 403 ods. 1 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

9. Podľa § 403 ods. 2 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

10. Podľa § 414 CSP ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne.

11. Súd v prvom rade posudzoval, či je žaloba na obnovu podaná včas. Ustanovenie § 403 CSP stanovuje objektívnu lehotu troch rokov na podanie žaloby, ktorá plynie od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a v rámci nej plynie strane ešte trojmesačná subjektívna lehota, a to od okamihu, kedy sa strana mohla dozvedieť o dôvode obnovy alebo odkedy ho mohla uplatniť.

12. Žalobu na obnovu konania podal žalobca, ktorý v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 18Cb/7/2020 vystupoval tiež v postavení žalobcu. Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 18Cb/7/2020-214 zo dňa 22.10.2021 súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.267,16 EUR titulom úrokov z omeškania a sumy 80,-EUR titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Vo zvyšnej časti, o zaplatenie sumy 1.160 EUR titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky súd žalobu zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.11.2021.

13. Dňa 20.10.2022 bolo vydané rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-585/20, o ktoré opiera žalobca dôvody obnovy konania.

14. Žaloba na obnovu konania bola doručená súdu dňa 19.1.2023. Súd považoval žalobu na obnovu za podanú včas. Bola podaná ešte pred uplynutím lehôt uvedených v ustanovení § 403 Civilného sporového poriadku.

15. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu. Žalobu na obnovu konania možno podať len z dôvodov taxatívne vymedzených v ustanovení § 397 Civilného sporového poriadku. Dôvody na obnovu konania je žalobca povinný tvrdiť, súd je nimi pri rozhodovaní o povolení obnovy viazaný a v zásade ich nemôže sám rozširovať. Žalobca v žalobe uviedol, že dôvody návrhu na obnovu konania opiera o ustanovenie § 397 písm.

a) Civilného sporového poriadku a podporne poukázal aj na ustanovenie § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku.

16. Podľa § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku sú dôvodom obnovy konania skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré musia kumulatívne spĺňať tieto predpoklady: a) existovali už v čase pôvodného rozhodnutia (t.j. v období do vyhlásenia pôvodného rozsudku), b) strana, ktorá navrhuje obnovu ich bez svojej viny nemohla použiť, c) týkajú sa strán a predmetu pôvodného konania a d) sú spôsobilé privediť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Vina strany sporu sa posudzuje z procesného hľadiska. Strana ich môže v obnovenom konaní použiť preto, že o nich predtým z objektívnych príčin, bez svojej viny nevedela. Dôvodom na obnovu konania zároveň môžu byť aj nové rozhodnutia, ktoré v čase pôvodného konania neexistovali. Sú to rozhodnutia o prejudiciálnej otázke, ktorú si súd v pôvodnom konaní posúdil inak. Všetky uvedené skutočnosti, dôkazy či rozhodnutia musia byť zároveň spôsobilé privediť strane v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie.

17. Súd skúmal, či sú uvedené dôvody obnovy v danom prípade naplnené.

18. K uplatnenému dôvodu obnovy podľa § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku súd uvádza, že rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, ktoré žalobca považuje za dôvod obnovy sa netýka ani strán konania, ktoré má byť obnovené a ani predmetu pôvodného konania. To, že sa objaví iné rozhodnutie, kde iný súd obdobnú vec posúdi inak, na obnovu konania nestačí. Právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom (iným súdom), než súdom, ktorý vec prejednal v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilým dôvodom na obnovu konania (obdobne to konštatovali aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 105/1998 a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. US 161/2012). Právne posúdenie veci v pôvodnom konaní, či už na súde prvej inštancie alebo v odvolacom, či dovolacom konaní, prináleží totiž výlučne všeobecným súdom, ktoré v rámci svojej právomoci vec prejednali a rozhodli o nej. Podmienka pre povolenie obnovy podľa ustanovenia § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku teda splnená nebola a preto nebolo možné obnovu povoliť na základe uvedeného dôvodu.

19. Súd zároveň poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci III.ÚS 345/2017-47, kde sa Ústavný súd vysporiadal aj s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-234/04 zo 16.3.2006 Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH. Z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že únieové právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmal a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva. Súdny dvor tiež uviedol, že na to, aby sa zabezpečila stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými. Týmto rozhodnutím Súdny dvor zdôraznil dôležitosť zásady res iudicata (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). K tomu ústavný súd ešte dodal, že návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci.

20. Podľa názoru súdu v danom prípade nenastali také okolnosti, ktoré by si vyžiadali prelomenie zásady res iudicata. Povolením obnovy by súd postupoval v rozpore s právnymi závermi, ktoré Súdny dvor Európskej únie konštatoval vo veci C-234/04. Rozsudok napadnutý žalobou na obnovu konania je v nesúlade s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie EÚ C-585/20 len v otázke právneho posúdenia veci a teda povolenie obnovy nie je možné. Súd teda dospel k záveru, že nebol naplnený žalobcom tvrdený dôvod obnovy konania.

21. Podľa § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku je dôvodom obnovy konania aj skutočnosť, že napadnutý právoplatný rozsudok je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

22. K prípadnej aplikácii dôvodu na obnovu konania podľa § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku súd konštatuje, že tu sa v zmysle slovenskej vnútroštátnej právnej úpravy vyžaduje aby bolo rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie záväzné strany pre strany sporu. Takáto záväznosť však v tomto prípade absentuje. Strany vystupujúce v tomto spore neboli zároveň (obaja naraz) stranami v konaní Súdneho

dvora Európskej únie sp.zn.
podľa uvádzaného dôvodu.

C-585/20. Preto neprichádzalo do úvahy ani povolenie obnovy

23. Rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie sú prameňom práva a ako prameň práva môžu byť aplikované aj na vzťahy vzniknuté pred vynesením týchto rozhodnutí. Tieto rozhodnutia nevytvárajú nový právny stav ale vykladajú existujúce právne normy. To však napriek tomu neznamená, že môžu byť automaticky dôvodom na obnovu konania. Súd v zhode so žalobcom konštatuje, že v tejto situácii nastáva konflikt medzi princípom právnej istoty a postupom podľa skutočného právneho stavu. Súd však k tomu zároveň uvádza, že tento právny stav bol súdnym dvorom konštatovaný až ex post. Preto je podľa názoru súdu v tomto prípade potrebné uprednostniť princíp právnej istoty, resp. zásadu res iudicata.

24. Vzhľadom na to, že neboli splnené podmienky upravené v ustanovení § 397 písm. a) a e) Civilného sporového poriadku súd zamietol obnovu konania vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 18Cb/7/2020.

25. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

27. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

28. Keďže žalovaný mal v konaní plný úspech, mal by tak nárok na náhradu trov konania. Náhradu trov si však neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu boli nejaké trovy vznikli. Súd mu preto nárok na ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia.

Odvolanie sa podáva na Okresnom súde Prievidza v troch vyhotoveniach. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Trenčíne.

Podľa § 393 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.